Святвечір —
солодкий, як медяник,
білий, мов іній.
Хтось постукав до нього в шибку:
то Вечірня Зоря
дала телеграму —
сповістила про Боже Дитятко,
що народилося в казці
у далекому
чужому Віфлеємі...

Я біжу до бабусі з вечерею,
і мені так гарно,
і мені так тепло —
не бере ніякий холод,
аніяка хурделиця.
Тільки вітер
наздоганяє на півдорозі,
сідає мені на плечі
й заводить голосочком-дзвіночком,
як добрий янгол:
Небо і земля,
небо і земля
нині торжествують,
ангели, люди,
ангели, люди
весело празнують...